

Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie mei 2024

ZWK WEBSITE

Wandelkringlied

Vrouwen van de ZWK-zangers

Lieve Van Ael:

“Dat jullie blijven repeteren voor een bepaald doel, is leuk!”

Haar familie is afkomstig uit West-Vlaanderen – vandaar dat ze Lieve heet, want dat was de patrones van Gistel, de plaats van herkomst van haar ouders – ze werd geboren in het Duitse Soest, want vader was beroepsmilitair. Maar daar herinnert ze zich niks meer van: broer Karel Van Ael was twee jaar en de één jaar jongere broer Julien werd al in Antwerpen geboren. En om haar internationale karakter helemaal te bevestigen, kwam ze terecht in een school met een aantal Franssprekende nonnen, de ‘Soeurs de Notre Dame’. Die school rechtover Sint-Norbertus op de Amerikalei zou trouwens een belangrijke rol spelen in haar leven, naast de drie kinderen die ze samen met ZWK’er Jan Leers opvoedde.

Even kennis maken met een aangename, spraakvaardige en geëngageerde 74-jarige, lichtelijk feministische dame. Welkom Lieve Van Ael !

Jij woonde het grootste deel van jouw jeugd in Antwerpen. Vandaar ook de schoolkeuze?

Lieve Van Ael: “Klopt. Kleuterschool en eerste twee jaren van de lagere school bracht ik door in de parochieschool in de Gijzelaarstraat. Vanaf het derde leerjaar en in de ganse lagere middelbare ging ik naar het Onze-Lieve-Vrouwcollege op de Amerikalei. Ik heb daar zelfs één jaar in de Franstalige sectie gezeten met kinderen van advocaten, dokters, notarissen... Je moest niet denken dat in die A-klassen kinderen van arbeiders of beenhouwers geselecteerd werden. Maar mijn punten gingen in dat ene jaar zodanig naar beneden, dat het gelukkig bij dat ene jaar gebleven is.”

Uiteindelijk stapte je in het onderwijs?

“Na het lager middelbaar stapte ik over naar ‘het Pulhof’. Net zoals Karel zat ik eigenlijk één jaar voor op mijn klasgenoten. Dat werden dus hoger middelbaar en één jaar extra in de normaalschool om lerares te worden, nadat ik stages liep in Sint-Bavo Wilrijk en op Belpaire. Dat maakte dat ik al les gaf toen ik nog maar 18 jaar was. Ondenkbbaar nu! Ik sta er soms even bij stil als ik nu 18-jarigen zie en dat ik dan de bedenking maak: ik was toch nog echt jong!”

Hoe dan ook: je kon dadelijk aan het werk in jouw vroegere school...

“Ik kon inderdaad terecht voor een openstaande betrekking in het O.-L.-Vrouwinstituut. Twee jaar later werd ik dan ook benoemd. Ik was toen 20 jaar, maar voor mijn pensioen telde het aantal jaren slechts te beginnen vanaf 21 jaar. Niet helemaal juist, maar ja!”

Je hebt steeds graag les gegeven?

“Absoluut. Zeker omdat ik in mijn ganse carrière steeds het derde leerjaar kreeg toegewezen. Een zalige leeftijd vond ik dat. Het ‘kleine’ was er al wat af, maar echt ‘groot’ waren ze ook nog niet. Een leeftijd ook waarop je ze nog voor alles warm kon krijgen. Met open mond luisteren naar de vele verhaaltjes.

Ik gaf les in de lagere school met ingang in de Verbondstraat. Ik ben met Jan getrouwd in 1980. In 1981 werd Bert geboren, in 1983 kwam Stijn en in 1985 maakte Leen ons gezin compleet. Ik ben na de geboorte van Stijn zeven jaar thuis gebleven om de kinderen op te vangen in een systeem van verlof zonder wedde, daarna loopbaanonderbreking. En toen ons Leen in de laatste kleuterklas zat, ben ik opnieuw gaan les geven. Dan had ik opnieuw wat meer om handen en ik miste het lesgeven.

Maar ik ben toen wel opnieuw begonnen in een duo-baan. Opnieuw het derde leerjaar met een collega die ook genoeg nam met een deeltijdse loopbaan. Ik gaf op maandag en dinsdag les, zij op donderdag en vrijdag en voor de woensdag was er een beurtrol. Tot ik in 2006 kon profiteren van een TBS-pensioen (ter beschikking stelling).”

Maar er was intussen in de onderwijsstructuur wel één en ander veranderd.

“Zeker. Het was de periode van de scholenfusies en vanaf 1998 werden we samen gevoegd met het Sint-Lievenscollege. Zij zagen hun leerlingenaantal een beetje zakken omdat de andere ‘Vlaamse’ school, Sint-Lutgardis, intussen gemengd geworden was. Zij keken dus ook uit naar een grotere ‘visvijver’ en daarvoor leek de meisjesschool van het O.-L.-Vrouwcollege een geschikte partner met kleuterschool. Bij ons werd dat aanvaard, op voorwaarde dat ook onze lagere school mee kon fusioneren.”

Dat bracht wel een aantal praktische problemen met zich mee?

“Aanvankelijk vond de directeur van Sint-Lievens dat het bestaan van duo-banen niet langer kon. We zijn toen op onze achterste poten gaan staan en we hebben ons vroegere statuut dan toch kunnen afdwingen.

Er waren ook wel problemen met de lokalen. Onze lagere school werd in de Terninckstraat gehuisvest. Mijn klas was eerst in een lokaal, dat vroeger dienst deed als slaapzaal voor internen. Die waren er niet meer en dus kregen we een ruimte die immens groot was. Om binnen of buiten te gaan, moesten we doorheen twee andere klaslokalen en als er een alarmoefening gehouden werd, konden we de bel niet horen in ‘den bol’, zoals we toen genoemd werden. De afkorting van Basisschool Onze Lievevrouw.

Een andere zaak was dat wij een (blauw) uniform droegen en de directeur vond dat wel een zeker ‘cachet’ hebben, maar dat werd ook afgeschaft toen we één grote school vormden.”

Zaten er toen al veel leerlingen van vreemde origine in jullie school?

“Aanvankelijk niet, maar stilaan kwam de verplichting vanuit het bisdom dat we toch 10% kinderen van vreemde origine moesten aanvaarden. De kinderen met ADHD werden meestal ingedeeld in klassen waar er vrouwelijke leerkrachten waren, omdat ze dachten dat die daar meer geduld mee hadden...”

Zo werd je allicht een beetje een feministe?

“Je wordt dat wel. Tussen de middaguren gaf ik wel eens extra-lessen aan wie een probleem had met wiskunde. Maar dat kon op de duur niet meer, wél kwam er een berg papierwerk bij kijken. Les geven deed ik nog altijd wel graag, maar die papieren rompslomp die erbij kwam kijken, deden me besluiten mijn laatste schooljaar nog uit te doen, maar dat was het dan.”

Je hebt dus altijd in het lager onderwijs les gegeven?

“Ik gaf ook nog wel catechese en vormselvoorbereiding. En waar ik tussen 1965 en 1980 wel naar uitkeek, dat waren de drie weken durende kampen in de speelpleinen rond het Franse Torcy. Daar zat toen een Vlaamse pastoor, die er met de steun van de Bouworde, steun probeerde te geven aan 17 dorpjes in de omgeving. Wij – o.a. een aantal ex-leerlingen van het Pulhof – gingen daar tijdens de zomermaanden helpen. Ik heb er mijn Frans bijgewerkt (*lacht*) en dat was daar wreed gezellig: pannenkoekenfeesten, ouderen bezoeken, de plaatselijke

kinderen een aantal nummertjes aangeleerd, die ze op een groot gezamenlijk feest voor de ouders van de parochies moesten demonstreren. Het kamp werd telkens afgesloten met een bierfeest en op een bbq werd ook wel eens een schaap gebraden voor heel de gemeenschap.”

Hoe heb je Jan eigenlijk leren kennen?

Een spannend poppenspel met op de tweede rij Jules, Lieve en lichtjes verborgen Karel Van Ael.

Wat dacht je?
Mijn twee broers waren bij de zangers. En we gingen wel eens samen uit, met o.a. ook Greta Leers, de zus van Jan. We ontmoetten mekaar ook bij feestjes bij de ZWK of in de gezamenlijke toneelopvoeringen

Lieve in “Knecht van twee meesters”

Ik kreeg zelfs een mannenrol in ‘Knecht van twee meesters’ en ik was hoogzwanger in een ander toneelstuk, waarin ik wel heel de tijd in bed mocht blijven liggen.

Vroeger waren dat toneelstukken met alleen mannenrollen, maar op een bepaald moment wou regisseur Karel Dierckx alleen nog toneel met ook gemengde rollen (zie lijstje). Wij speelden toen aanvankelijk één dag in de school, later werden dat twee avonden in het Augustijnertheater en in zaal De Vrede in Berchem.”

En wie is toch deze knappe man naast Lieve in 'Twee retours Victoria'?

Heb je zelf ooit in een koor gezongen of de ambitie gekend om te zingen?

“Voor zo ver ik het mij kan herinneren, heb ik met een gelegenheidskoor één keer de middernachtsmis gezongen in het militair hospitaal.

Onze kinderen zongen jaren mee in het parochiekoor ‘De Glimworpjes’. Ons Leen kan nog dwarsfluit spelen en Bert zit in het bestuur van het koor Cantiamo. Ik heb nooit de ambitie gehad om ergens in een koor mee te zingen, hoewel ik graag muziek beluister. Populaire klassieke muziek en vermits er thuis ook dikwijls in het Westvlaams gepraat werd, kan ik ook enorm genieten van de liederen van Willem Vermandere, van Filip Kowlier en het Zesde Metaal, van Wim Opbroeck en zijn Dolfijntjes. Ook de taal in de reeksen zoals ‘Eigen Kweek’ en ‘Chantal’ waren geen probleem. Ik had geen onderschriften nodig.”

Werd je goed opgevangen door de ZWK en wat vind je er positief aan?

“Op de gezellige avonden in het college hielpen Greta en ikzelf dikwijls bij het serveren. Jans vader was ook lid van het koor en met Jul en Jan vormden ze daar wel een vriendengroep, waarin ik vlot aanvaard werd. Ik had ook geen problemen met het uithuizigheid van Jan, want ik vond het juist tof dat ze nog repeteerden met een bepaald doel voor zich.”

Wat kan er nog verbeterd worden?

“De verdere uitgroei van het koor. Er komen wel regelmatig nieuwe zangers opduiken en jullie hebben gelukkig een goede nieuwe pianist-orgelist gevonden. Gelukkig werden ook mettertijd de statuten aangepast, zodat je niet meer een oud-student van Sint-Norbertus moet zijn. Al goed maar, want jullie worden allemaal een dagje ouder. Maar ik denk dat Jan zo lang blijft als hij kan.”

Hij nam er dan ook nog de Zolderzangers bij...

“Ja, maar de volgorde is wel anders. Het begon met Eddy Van den Driessche, die met enkele vrienden regelmatig ging zingen bij zijn schoonouders, die in het Boterlaarhof verbleven. Er waren geen instrumenten en ze hadden wel een aantal zangboekjes op de kop kunnen tikken. Jan is dan eens één keer gaan meezingen. Later volgden nog een aantal bruggepensioneerden zoals Roger De Cock, Leo Segers en anderen. Ze zetten nog een stap voorwaarts toen Marc Coremans erbij kwam als muzikaal begeleider. Al hebben ze het één keer meegemaakt dat ze op warme zomerdag wegens die elektronica binnen stonden te zingen en de meeste bewoners in de zonovergoten tuin zaten.

Ze zijn nu met z'n twaalfen als iedereen aanwezig is. Ze hebben verschillende soorten programma's: muziek uit de 60/70'er jaren, klassiekers en kerstliederen. Ik denk dat Jan wel heel wat mensen kent en zo een beetje voor de p.r. zorgt, terwijl er intussen ook meezingblaadjes bestaan voor de aanwezigen.”

Jullie zijn met z'n tweeën ook regelmatig op weg met ziekenzorg?

“Dat is een organisatie van de CM (Christelijke Mutualiteiten). Elk jaar plannen ze een aantal vakanties met zieken of oudere mensen. Daar kiezen we dan één of meer weken uit. We noemen dat onze werkvakanties. Want er komt wel wat bij kijken: steunkousen aandoen, eten geven, wassen, soms met rolstoelen wandelen, het organiseren van een bingo- of quiz- en/of zangavond. Voor veel van die mensen is dat nog de enige manier om met vakantie te gaan. Wij brengen dan de valiezen naar de kamer, zodat ze daar niet meer moeten mee sleuren.”

Waar komen jullie dan zoal terecht?

“In Ter Duinen Nieuwpoort, Spa of Zandhoven, allemaal eigendom van de CM. Maar je kan daar intussen ook terecht voor herstellvakanties, voor kortverblijf of gewoon voor een eigen vakantie of om iets te huren in Vayamundo (Mariakerke). Niet alleen aan de kust kan je genieten van de goede lucht, want ze organiseren ook busreizen naar St.-Moritz, de Elzas, Oostenrijk of Italië. Zo lang we het kunnen, blijven we het doen. Vroeger was er een leeftijdsgrens tot 70 jaar, maar ze beseffen intussen dat ook oudere mensen nog fit genoeg zijn om iets mee te doen.

Alleen bij mentaal gehandicapten is het soms iets moeilijker: sommigen hebben een heel kort lontje, of er is sneller jaloezie. Dat maakt het ook voor de medewerkers vooral mentaal moeilijker.”

Maar jullie gaan zelf ook nog wandelen of fietsen?

“We trekken inderdaad wel eens naar een B&B in de Westhoek of in Limburg voor b.v. een midweek, waarin we dan wandelen en fietsen. De laatste keer zijn we b.v. naar de Voerstreek geweest en dit jaar staat Hamont-Achel op het programma. Soms doen we dat met bevriende koppels of al eens met de ‘3 Van Aeltjes’ en partners. “

Blijft daar nog tijd over voor andere hobby's?

“We gaan regelmatig op bezoek naar schouwburg Noord om er te genieten van zang, theater of stand-up comedy.

Verder lees ik wel graag: liefst thrillers. Of ik kijk naar series op tv en tegenwoordig komt daar ook de aandacht voor de kleinkinderen bij: Nore, 3 jaar en Boris, 1 jaar. Weer terugvallen op andere interesses!

En dan zijn er nog – bewust gekozen in de eerste week van het nieuwe schooljaar – een midweek met de oud-collega's van de normaalschool. In de loop van het jaar komen we ook samen voor een etentje, een drankje, een wandeling, een museumbezoek...”

Als stadsmensen verhuisden jullie wel naar een rustige, groene wijk in Merksem, aan de grens met Schoten. Waarom juist hier?

“Wij woonden eerst in de Lange Lozanastraat. Maar we zochten naar een nog rustiger woonplaats en intussen wonen we hier al 41 jaar. Een leuk tuintje om te onderhouden en wat groenten te kweken. Jan moest voor zijn werk naar General Motors en dan was het logisch dat je aan deze kant van de stad zat. Verder heb je vele winkels of warenhuizen in de buurt en met het openbaar vervoer komen we van hier gemakkelijk in de stad.”

Wat staat er nog op jullie verlanglijstje? Waar dromen jullie van?

“In de eerste plaats zo lang mogelijk gezond blijven en dat we geen redenen hebben tot klagen. Omdat we jong-gepensioneerden waren, hebben we al langer geleden genoten van verre reizen naar Mexico, Argentinië, Zuid-Afrika, Verenigde Staten. De mooiste herinnering blijft wel Lapland, waar we voor onze 40ste huwelijksverjaardag met alle kinderen naartoe trokken.

Intussen hebben we nog wel wat citytrips op het verlanglijstje staan: Rome, Berlijn, Krakau, Wenen...

En verder is het leuk om de kleinkinderen te zien groot worden en ze te zien ravotten in een zwembadje of in een speeltuin. Hopelijk nog heel lang!”

Overzicht toneelstukken door de ZWK

Jaar	Titel	Auteur	Regie
1972	Het Proces	P. Weiss	K. Dierckx
1973	De burger edelman	Molière	K. Dierckx
1974	Een inspecteur voor U	Priestley	K. Dierckx
1975	Knecht van twee meesters	Goldini	K. Dierckx
1976	En toen kwam dokter Frost	Weigel	K. Dierckx
1977	Het passieverhaal		K. Dierckx
1978	Reiziger zonder paspoort		K. Dierckx
1979	Twee retours Victoria	Scott	K. Dierckx
1980	Hoogheid uw kameel staat voor Andrea		K. Dierckx
1981	Hallo, is daar iemand	Saroyan	K. Dierckx
	De driftkoppen	Tjechov	K. Dierckx
	Theater in Lichtaart	Viruly	K. Dierckx
1982	Het verjaardagsfeest	Cools	K. Dierckx
1983	Schippel	Taylor	K. Dierckx
1984	Moordenaar in de groep	King/Boland	K. Dierckx
1985	Lieve kinderen	Popplemwell	K. Dierckx
1986	Wensdromen	Ferolli	K. Dierckx
1987	Het tiende deel	De Jong	D. De Graeve
	Nulpunt	Ayckbourn	D. De Graeve
	Eviva Espana	Daems	J. Van Ryssen
1988	Geen reis naar de zon	Hijdra	J. Van Ryssen
1989	Bemoelial	Popplewell	F. Badisco
1990	Oud speelgoed	Van Houweninghe	F. Badisco
1991	Zwarte magie	Van Zuylen	F. Badisco
1992	De Muizeval	A. Christie	F. Badisco
1993	Op blote voeten in het park	Simon	F. Badisco
1994	Dossier Baekelandt	Germonprez	F. Badisco
1995	Frankenstein		F. Badisco
1996	Het lijk is zoek	Dyer	F. Badisco
1997	Macbeth	Shakespeare	F. Badisco
1998	De gebroken kruik	Von Kleist	F. Badisco
1999	Slippers	Ayckbourn	F. Badisco
2001	Prettige feestdagen	Ayckbourn	F. Badisco
2002	De Canadese muur	Brusselmans/Lanoye	F. Badisco
2006	Taxi, taxi	Cooney	W. Smulders
2008	Moord volgens het boekje	Greenwoord/Kina	W. Smulders
2010	Pak de poen	Cooney	W. Smulders

Pensioen, een feest of eerder een vrees

De maand mei komt eraan. Het is de maand waarin je als directie van een school al volop in de weer bent om een volgend schooljaar op te bouwen. Lijnen werden reeds uitgezet, de jaarplanning wordt voor een zoveelste keer herbekeken. Al dit werk verfijn je verder in de maanden juni en juli, zo kan je in augustus groeien naar het orgelpunt, de openingsvergadering van het nieuwe schooljaar waarin je alles deelt met je collega's. Ieder jaar opnieuw een feest!

Vorig jaar hield ik het doel voor ogen om de nieuwe directie te ontlasten van deze heel specifieke schoolzaken rond planning en organisatie. Dit voelde fijn aan. De drang om anderen te helpen, heb ik altijd gehad. Op dat ogenblik groeide echter ook het besef dat ik iets zou moeten achterlaten en dit voelde minder goed aan. Ik leefde met een vrees.

Gedurende twintig jaar heb je getracht iets op te bouwen. Je ging op weg met collega's, zodat ze met plezier kwamen werken. Je benaderde de kinderen en ouders op jouw specifieke manier, zodat ze zich thuis zouden voelen op de school en tot leren zouden komen. Je maakte dat ook de fysieke werkomgeving aangenaam aanvoelde. Werk- en leeromstandigheden nemen nu eenmaal een belangrijke plaats in bij de beleving.

Over dit laatste, de gerealiseerde veranderingen op materieel vlak, maakte ik me geen zorgen. Dat is gewoon een feit. Waar ik wel geregeld bij stilstond is de vraag, mijn vrees, of de opgebouwde visie sterk genoeg geïntegreerd zou zijn, opdat alle betrokkenen hiervan blijvend de vruchten zouden kunnen blijven plukken? Een antwoord hierop krijgen, is niet van toepassing. Loslaten is de boodschap als je van jouw pensioen een feest wil maken. Dit ondervond ik al wanneer mijn collega's in het grootste geheim een onvergetelijk afscheid organiseerden in Radeske.

Sinds 1 augustus veranderden dan allerlei dingen op velerlei vlak. De openingsvergadering in augustus, de planning en organisatie van de eerste schoolweek maakte niet langer deel uit van mijn leven. Het contact met collega's werd minder intens. De rol die je twintig jaar vervulde en mee jouw identiteit bepaalde binnen het beroepsleven verdween. Een deel van jouw sociaal netwerk verwaterde.

Op 1 september ontvang je niet langer de nieuwe leerlingen met hun ouders met wie je de eerste contacten legde in functie van hun niet zo evidente overstap naar een school buitengewoon onderwijs. Het besef groeide dat deze contacten een enorme impact hadden op jouw leven. De relaties die je opbouwde met ouders en kinderen maakten deel uit van jouw leven. Deze zorg voor kinderen en ouders behoren nu niet langer tot jouw professionaliteit. De vrees dat je dit zou missen, werd bekrachtigd. Plots moest je de organisatie niet meer gaan bijsturen, geen knopen meer doorhakken om alles draaiende te houden. Plots moest je niet op zoek gaan naar nieuwe collega's of andere helpende handen. Plots moest je voor kinderen die het sociaal emotioneel moeilijk hebben, niet meer in de bres springen. Plots moest je ouders niet meer te woord staan. Plots hoorde je er echt ook niet meer bij. De school ging verder zonder jou en dat is maar goed ook.

Je beseft dat je voldoende hebt geïnvesteerd, hier en daar hoor je nog wel eens een gerucht, maar dat is het dan.

Wil dit zeggen dat je in het spreekwoordelijke zwarte gat valt? Nee hoor, het leven blijft een feest. Plots kan je de dag op een rustige manier aanvatten. Ik maak mezelf wel eens de bedenking hoe ik tijdens mijn professionele loopbaan alle bijkomende activiteiten kon realiseren? Waar vond ik hiervoor tijd? Toegegeven, het was soms op onmogelijke uren, op onmogelijke dagen.

Nu kan ik alles doen op de momenten dat het me uitkomt, in alle rust.

Op pensioen gaan is een feest!

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar

Je beste
Verzekering

Zo de vader, zo de moeder, zo de dochter

In De Standaard Weekblad verscheen onlangs een interview met Anne-Marie Segers, de dochter van Ghis Segers en Greet Impens.

Deze Klara-presentatrice zet er binnenkort een punt achter.

Twee fragmenten.

“Mijn vader kwam uit Antwerpen, mijn moeder uit Dendermonde. Omdat ze geen van hun dialecten wilden discrimineren, zijn ze overeengekomen om hun kinderen op te voeden in het algemeen Nederlands. We zijn opgegroeid in Schilde. Mijn vader was een taalfreak die zodra ik kon praten taalspelletjes met me speelde. En later, toen we met vier kinderen waren, vertelde hij ons elke avond een zelfverzonnen verhaal. Twee kinderen lagen in de ene kamer, twee in de andere, mijn vader stond in de gang en richtte zich afwisselend van links naar rechts. Zijn personages plukte hij uit de houten figuurtjes aan het plafond en hij eindigde altijd met een cliffhanger. Mijn ouders waren ook erg muzikaal. Ik heb zelf een tijdje notenleer gevolgd, maar de chemie tussen de leerkracht en mij werkte niet. Ik vond uiteindelijk mijn plekje in de klas dictie en voordracht.”

“Ik had ongelooflijk lieve ouders en ben dankbaar dat ik bij hen ben mogen opgroeien, maar mijn vader was streng en een macho. In de garage moesten alle fietspedalen in dezelfde richting staan, het gazon moest er geborsteld bij liggen en het huis was naar zijn strakke smaak ingericht. Mijn moeder, die onlangs op haar 89ste is gestorven, was een wijs, elegant, gul en genereus bloemenmeisje, maar voor haar was er weinig marge. Dat heeft me altijd opstandig gemaakt. Mijn moeder heeft ook niet lang kunnen studeren, maar in de periode dat ik wekelijks een nieuwe lading Germaine Greer of Simone de Beauvoir uit de bibliotheek ging halen, was ze voldoende bij de pinken om te zeggen dat zij die boeken eerst zou lezen. Later zei ze dat ik haar in het feministische gedachtegoed heb opgevoed. Een tijdje ben ik dwars tegen mijn vader ingegaan, maar dat maakte het alleen maar erger. Uiteindelijk hebben mijn moeder en ik – we waren bondgenoten – subtielere manieren gevonden.

Bericht aan de gelovigen

De lezer kent beslist Helena van Troje.
Kent hij ook Helena Vanloon (in één woord)?
Zo niet.
Dan heeft hij waarschijnlijk nooit gekeken naar de tv-serie Lili en Marleen.
Daarin speelde ze tien jaar lang de rol van Marleen.
Vanloon heeft het intussen wat hogerop gezocht.
Ze is nu koster in de ons vertrouwde Sint-Jacobskerk.
In het blad KERK & leven schetst ze een portret van zichzelf.
Het échte portret bij het artikel is dat van een wat frivole dame.
Wat een contrast met de cultuur van oubolligheid die de kerk, nog niet zo lang geleden, in haar greep had.

Een citaat:

*Veel mensen zijn op zoek naar ervaringen die de eigen persoon overstijgen ...
Kerken zijn gebouwd om die ervaring op te roepen en uit te drukken in woord, beeld en muziek. Dat merk ik elke keer als ik in de Sint-Jacobskerk ben.*

Zou die muziek nog zo mooi zijn als, nu ja, niet zo lang geleden?

Succesrijke wandeling met een fata morgana

De organisatoren van de jaarlijkse wandeling – we zijn tenslotte een wandelkring, nietwaar – glunderden op die zomerse 1 mei-dag.

“Lang geleden dat we nog zo veel deelnemers mochten begroeten!”

Wie goed telde, kwam zelfs aan 22 deelnemers, volgens sommigen was het eigenlijk 21,5. Maar daarover verder meer.

En wat een gedisciplineerd volkje zit daar bij mekaar bij de wandelkring: allemaal stipt op tijd om 14 uur aan de kerk van Bazel in het land van Waas. Alleen op Henri en zijn Annemarie moesten we vijf minuutjes wachten, maar Henri had dan ook niet meer die geweldige discipline van zijn vroegere zangcollega's. Hoewel hij bij zo'n zomerse dag allicht minder soep moest ronddragen dan gewoonlijk in zijn succesvolle zaak.

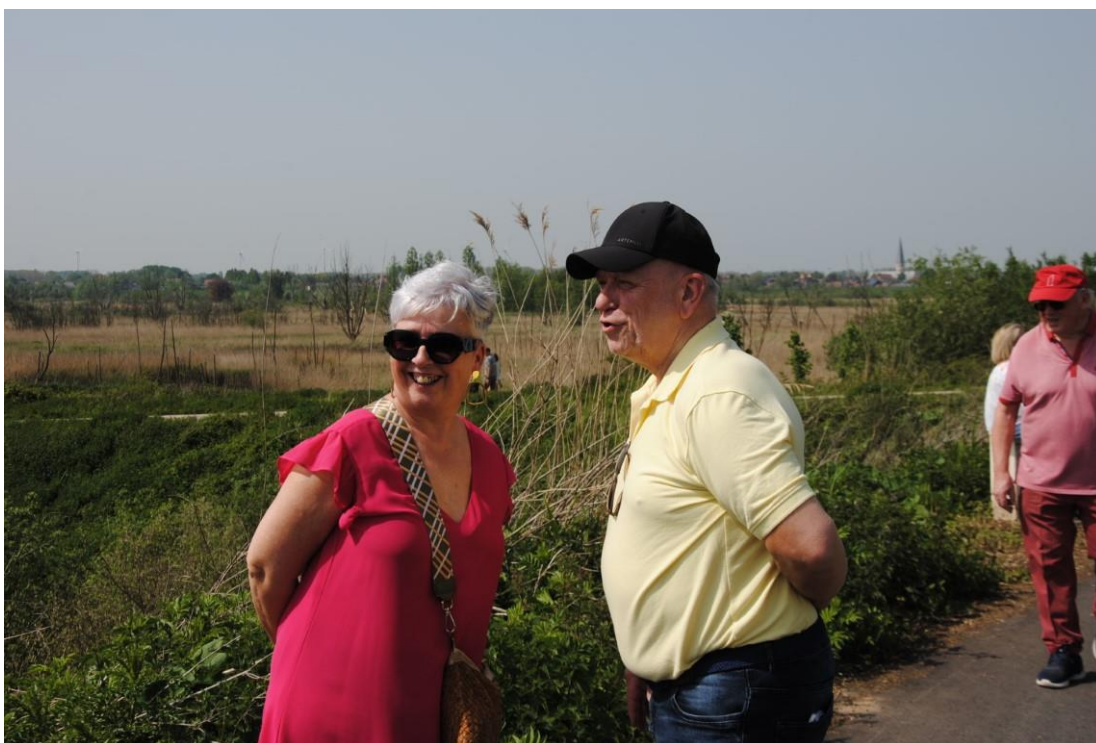
Een eerste vraagje diende zich aan: mag je eigenlijk parkeren in een fietsstraat?

De arm der wet in onze kring wist het niet helemaal, want in zijn tijd bestonden nog geen fietsstraten. De moderne techniek bracht soelaas. Ja, je mag daar parkeren als er geen andere tekens dat beletten. Maar in Bazel stond er bij het begin van die fietsstraat een nogal raar verkeersteken. Iets voor een volgende wandeling dus?

Volgend dilemma: wie wilde graag de vlakke straat volgen met de kassiestenen en wie het modderig uitziende bospad. De meningen waren fifty-fifty verdeeld. En het dient gezegd: de moddergeesten zagen er nog heel ordentelijk uit toen ze aan 'het kapelletje' toekwamen. Zelfs op nagenoeg hetzelfde moment als de andere groep.

En we konden er zeker niet naast kijken: de natuur was hier prachtig. Dat vonden de kwetterende kikkers in een grote plas duidelijk ook. Maar hoe kwam het dat daar ganser rijen bomen zonder bladeren bleven staan. Vervuiling? Te veel overstroming?

Want stilaan konden we ook met eigen ogen bekijken hoe het zgn. Sigma-plan hier haar uitvoering kende. U weet wel: een overstromingsveilig gebied, dat Vlaanderen beter moet beschermen tegen overstromingen van de Schelde en haar zijrivieren. Daardoor zou ook de waardevolle rivierstructuur een boost krijgen en werd er ook oog gehouden voor de ontwikkeling van recreatie langs en op het water. Zo lazen we althans op de borden van de Vlaamse Waterweg en het Agentschap bos en natuur. Tegelijkertijd zou daardoor rekening gehouden worden met de toegankelijkheid van de rivier voor de binnenvaart.

Maar over recreatie gesproken: plots bleek er iemand uit het gezelschap helemaal geen aandacht meer te hebben voor de reigers, de Canadese zwanen, de eendjes en nog een veelsoortige kroost die door de kleine riviertjes dobberden.

Neen, er was iemand die een kuitblessure had opgelopen en die het moeilijk kreeg om nog op een normale manier te wandelen. Alle middeltjes die zich in vrouwenhandtassen bevonden, werden boven gehaald. Zelfs koekjes mét of zonder chocolade, maar er hielp geen lievemoederen aan. Sommigen wilden hem al op de overzitboot zetten of hem persoonlijk komen ophalen met om het even welk vervoermiddel.

Maar zoals dat in goede toneelstukken wel eens voorkomt, daagde er plots een ‘deus ex machina’ op of was het een ‘fata morgana’. Neen, dat bleek helemaal niet het geval te zijn, want wie kwam daar gezwind op haar fietsje aan gepeddeld? Het was ons aller Frieda, die ‘toevallig’ ook onze wandelweg gevonden had. Voor onze sukkelaar met de kuitblessure de gedroomde oplossing om haar fiets te benutten, zeker omdat het nu ook stilaan bergafwaarts ging. Wat een toeval! En dus werd zij onze 22ste deelnemster aan de wandeling na het afstaan van haar fiets. Maar omdat sommigen vonden dat ze maar de helft had meegedaan, werd het deelnemersaantal terug gebracht op 21,5. De vrolijke gelegenhedsfietser vond het helemaal niet erg.

En zo kwam het dat we na bijna twee en een half uur stappen opnieuw kasteel Wissekerke ontdekten. De deugdloze drankjes lieten een ietsje verder op zich wachten. We kregen een charmante bediening, hoewel sommigen vonden dat hij soms af kwam met amper één glaasje. Een minpunt dat hij echter nadien goed maakte met een volle schotel geestrijk vocht.

Op uitzondering van één gekneusde wandelaar was iedereen opgetogen over deze wandeling op een heerlijke eerste mei en de organisatoren werden met lof overstelpt. We kijken nu al uit naar de volgende editie. Want als we dat goed gehoord hebben, wordt dat een feestelijke bedoening, vermits één van de wandelaars uitgerekend die dag met pensioen gaat... Allen daar heen!

Weet je dat ...

...onze dirigent tijdens de laatste repetities een verwarde uitleg geeft. “Moeten we hier niet de tweede strofe zingen?” Antwoord: “Nee, ga maar gewoon door, want het is toch maar met de nootjes.”

...hij ook aanmerkingen heeft over het Duits van ons koor. “Jullie zingen precies Antwerps Duits! Het is misschien een slecht voorbeeld, maar het Duits van Hitler, dat was écht Duits.”

...een stem in het koor daar een aanvulling bij gaf: “En wat moeten we denken van het Duits van Goebbels”?

...onze dirigent ook opmerkte: “Jullie zongen dit niet helemaal juist, maar dat is niet erg.” Stem uit het koor: “Hoezo, moeten we tegenwoordig de liederen niet meer juist zingen?”

...onze leden soms wat meemaken. Zo meldde een plichtsbewuste inwoner van Borgerhout aan de bevoegde instanties dat er een diepe put lag op het voet- en fietspad van de Collegelaan. Tot zijn grote verbazing ontving hij een antwoord: “Wij danken U voor uw reactie.” De ‘smile’ op zijn gelaat verdween na de volgende melding: “Wij gaan de huidige mankementen niet veranderen, vermits er een grondige renovatie van de straat komt in 2026!”

...onze leden soms wat meemaken. Een echtgenote van één van onze leden voelde zich niet goed en kreeg van de dokter ‘aangepaste medicatie’. Toen ze twee dagen nadien nog zieker werd, las ze de bijsluiter beginnend met de tekst: “Voor uw laatste levensjaren.”

...we een opmerking kregen over foto’s toegevoegd aan een artikel. Een bijdrage krijgt andere klemtonen als je er afbeeldingen bij voegt.

...Veerle Janssens, dochter van onze ex-dirigent, een compleet vergeten componiste ontdekte, luisterend naar de naam Louise Bertin uit de 19de eeuw. Zij schreef eerder dan Berlioz en Gounod een opera ‘Fausto’, die op 11 mei nog wordt opgevoerd in het Duitse Essen tijdens het Komponistinnenfestival.

...Raf de deelnemers aan ‘De Mol’ achterna ging in Sicilië, waar nog prachtige barok, amfiteaters en zuilenrijen te bewonderen waren. Maar de naam van de ‘Mol’ kon hij niet ontfutselen.

...Peter Claes, één van onze nieuwkomers bij de ZWK met zijn Boomse vrienden ook optreedt.

zij sprong
25 mei 2024

ilCuore & Des Si Belles
gemengd mannenkoor o.l.v. Maaike De Maeyer
dameskoor o.l.v. Koen Jacobs
Piano: Marleen Willoms

in concert

H. Hartkerk
Wilgenstraat 9 Boom
Aanvang 20.30 uur
Inkom €15 -26j €8 (incl. drankje)
www.ilcuore.be
info@ilcuore.be

6 nationale loterij
MEER DAN SPELEN

Kaarten verkrijgbaar bij de koorleden of via de website

Personalia ...

Geboorte :

Opnieuw nieuw leven in Huize Radeske!
Want op 30 maart werden onze
huisbewaarders Kachiri en Adriaan voor het
eerst de trotse ouders van een flinke meid
Oona.

Wij wensen de ouders heel veel geluk met
hun nieuwe spruit, die we bij komende
bezoeken aan Radeske in levende lijve
zullen kunnen bewonderen!
Geniet erva

Wij wensen de ouders heel veel geluk met
hun nieuwe spruit, die we bij komende
bezoeken aan Radeske in levende lijve zullen
kunnen bewonderen!
Geniet ervan!

Overlijden :

Lizzy Chevolet (* 25/02/1939 - † 6/04/2024)

In WZC Residentie Groenveld in Wilrijk overleed op 85-jarige leeftijd Elisabeth Henrica 'Lizzy' Chevolet.

Zij was jarenlang de zorg en toeverlaat van ex-lid Guido Bontenakel, die ze op alle mogelijke manieren steunde. Zij waren ook een graag gezien koppel op vele feesten en uitvoeringen van de ZWK.

Zij laten twee kinderen en twee kleinkindere na. Zij werd op 20 april in Hove begraven bij rouwcentrum Dieter Rits.

Wij wensen de familie veel sterkte en zullen aan Lizzy denken tijdens de gedachtenisviering op 11 november.

Ze konden haar niet temmen

De Heer roept.

Zo gaat dat nu eenmaal.

De laatste tijd was hij wel zeer ijverig.

Voor de viering van 11 november komt hij zeker aan zijn getal.

Getallen, dat was zowat het eerste waarmee ze me om de oren sloeg.

Ze waren de corebusiness van die pronte dame die ook een Bontenakel in portefeuille had. (De Bontenakels, een hoofdstuk apart.)

Tegenover haar bescheiden kantoor bevond zich een bank van een ander formaat.

Banque de Bruxelles of ook Bank van Brussel.

Daar was het bon ton om Frans te spreken.

Frans, dat was de taal die mevrouw Chevolet in haar hart droeg.

Deze Grande Dame met, il faut le dire, hier en daar een tache de beauté. Haar moedertaal nam ze wel eens in de mond.

Zuinigjes, want 'Franse keskes' had ze niet.

Au contraire.

Buitengewoon trots was ze op die fraaie naam en die verwijzing naar haar roots.

(Overmoedig probeerde ik eens ‘Chevrolet. Eén giftige blik, een half woord en ik had mijn les geleerd.)

In haar strijdkreet werden onze eigen Franstaligen evenwel niet gespaard.

Wat Walsch is, valsch is.

’t Waren de woorden van Jacob van Maerlant.

En dat ‘Walsch’ mocht in haar geval zeer ruim bemeten worden.

Zodat taal en huidskleur wel eens in elkaar overliepen.

Nee, de ‘franke tik’ draaide nooit rond de pot.

Recht voor de raap was ze. (En zo heb ik ze graag.)

Tegenwind pareerde ze met een stevig Beaufort.

In een taal waaraan de gemiddelde Antwerpenaar een puntje kon zuigen.

En die de Heilige Geest rode oortjes bezorgde.

Wie zag haar nooit op zondag na de mis op de ‘parvis’ – het voorplein – van zijn Antwerpse domicilie? Waar ze met haar vurige tong getuigde van de miserie die het Vlaamse volk te wachten stond?

Als het zo verder ging.

Haar particularisme wisselde ze moeiteloos met een brede visie op al het moois dat de wereld te bieden heeft. Daar had ze uiteraard ook haar zegje over dat ze als een volleerde lobbyist aan de man bracht.

De man!

Als die zijn plaats maar in de wereld kende.

Haar ongeschreven handleiding had ze steeds binnen handbereik.

Ook als lid van een select clubje WK-verwante dames.

Ze noemden zich ‘het kranske’ en Mannen Niet Toegelaten was het eerste artikel van hun ongeschreven statuten.

Daar konden ze volop genieten van haar zin voor humor.

En staat humor niet voor relativeren?

De zaken niet teveel au sérieux nemen?

Want dan krijgt een mens maar duistere gedachten.

Die blijven beter verborgen.

In de woorden van Bredero: ‘Men ziet de lui, maar men kent ze niet’.

Tot de duisternis ongevraagd en ongenadig bezit van ons neemt.

En de een de ander niet meer kent.

Niet meer herkent.

Soms is het goed dat de Heer niet te lang treuzelt.

Onze voorbije periode ...

Zondag 7 april

H. Geest – 2de Paaszondag – Beloken Pasen

In de nabije toekomst

Zondag 5 mei 2024 – 10u30

H. Geest – 5de Paaszondag

Vrijdag 31 mei 2024 – 14u00

O.L.Vrouw kathedraal – Misviering n.a.v.
150 jaar Sint-Norbertus

Verder in 2024

Zondag 6 juni 2024 – 10u30

H. Geest – 9de zondag v/h jaar

Zaterdag 26 oktober 2024 – 20u00

Jubileumconcert 25 jaar Musica con Goia
Hemelhoeve - Brasschaat

Werkten mee aan dit nummer:

André De Gezelle, Johan Clerckx, Fons Carpentier, Lieve Van Ael, Jan Leers, Tony Ah Munn, Ludo Engelen, Rik Neel, Peter Claes, Luc Korthoutd, Raf Van Bortel, Jenny Backx, Guido De Graeve, Marcel Coppens (v.u.).

